

LXIV.

एवं तु विलपन्तीं तां कौशल्यां प्रमदोत्तमां ।
 इदं धैर्यान्वितं वाक्यं सुमित्रा धर्म्यमब्रवीत् ॥ १ ॥
 दिव्यैर्गुणगणैर्युक्तः पुत्रस्ते देवि राघवः ।
 पितुर्नियोगे तिष्ठन्नं तं न शोचितुमर्हसि ॥ २ ॥
 नादेवसत्त्वा नाप्राज्ञाः पुरुषा नाल्पदर्शिनः ।
 पितुर्नियोगे तिष्ठन्ति न चाकल्याणभागिनः ॥ ३ ॥
 यत् तवार्ये गतः पुत्रो ह्यिवा राज्यं सुखानि च ।
 प्राप्तव्यं सुमहत् तेन कल्याणमिति मे मतिः ॥ ४ ॥
 सद्गिराचरिते धर्म्ये यशस्ये वर्त्मनि स्थितं ।
 पुत्रं धर्मभृतां श्रेष्ठं न तं शोचितुमर्हसि ॥ ५ ॥
 तस्यानुवर्तते वृत्तं लक्ष्मणोऽपि ममात्मजः ।
 तमप्यर्हसि नैवार्ये शोचितुं भ्रातृवत्सलं ॥ ६ ॥
 अरण्यवासदुःखानि जानानापि च ज्ञानकी ।
 सुखसंवर्धिता त्यक्त्वा गृहवासं सुखानि च ॥ ७ ॥
 अनुगच्छति भर्तारं यासौ धर्मपरायणा ।
 तां यशोभाजनां धन्यां नैव शोचितुमर्हसि ॥ ८ ॥
 यशःपताकां विपुलां त्रिषु लोकेषु विश्रु-
 उच्छ्रित्य ते गतः पुत्रस्तं न शोचितुमर्हसि ॥ ९ ॥